

ČARODĚJKA REBEKA

Pokaždé, když se někde na světě narodí malá čarodějnice, spadne prý z nebe na zem hvězda. Říká se, že když padá hvězdička, měl by si každý něco přát, protože se mu to splní. Čarodějka Rebeka by si bývala přála, aby nebyla čarodějnici, jenže když padala hvězda při jejím narození, ještě z toho samozřejmě neměla rozum, a tak si nic takového přát nemohla.

Rebece se sice moc líbilo, že umí kouzlit a stále se v tom zlepšovala, ale vadilo jí, jak vypadá. Už jako malá pozorovala Rebeka mamčin nos, který měl podobu skoby, a s obavami si sahala na svůj nosík, který pomalu, ale jistě, spěl do stejné podoby. Když se pak Rebece na tváři objevila první zelená piha, celý den plakala do polštáře tak hlasitě, že se cháloupka na kuří nožce, ve které s maminkou bydlela, otřásala v základech.

Maminka si s Rebekou nevěděla rady, protože v životě neslyšela o tom, že by nějaká čarodějka plakala proto, jak vypadá.

„Rebeko, pročpak zase pláčeš?“ hladila maminka Rebečku po vláscích a koutkem oka sledovala, jestli jí na kamnech nepřetéká z kotle lektvar proti bolesti hlavy.

„Protože jsem ošklivá,“ naříkala Rebeka.

Maminka se podívala do Rebečiny uplakané tváříčky plné zelených pih. Pak sjela pohledem na dlouhatánské popelavé vlásky, které nešly rozčesat a trčely dcerce na všechny strany. Usmála se. „Rebečko, ty jsi ta nejkrásnější holčička na světě. Nechápu, o čem to tu mluvíš.“

„Mami, ty jsi úplně slepá. Vždyť jsem čarodějnice.“

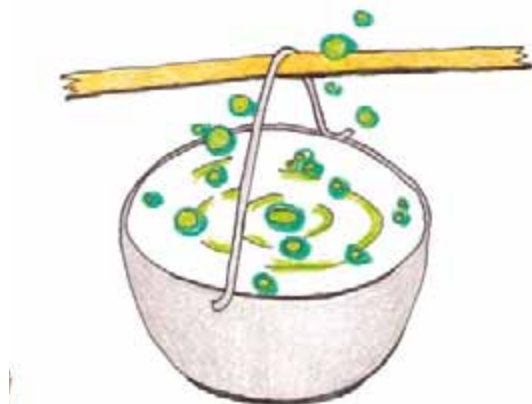
„To já taky,“ namítla maminka a snažila se usmát.

„Jenže tobě to nevadí, že jsi ošklivá. Mně jo,“ plakala Rebeka a vůbec si neuvědomila, jak se v té chvíli maminky dotkla.

„A kdo je podle tebe krásný?“ zeptala se maminka tiše. Rebeka se sklonila pod postel a vytáhla knížku pohádek. Nalistovala v ní stránku o Zlatovlásce a vrazila obrázek mamince pod nos. „Tady ta. Ta je krásná. Chci vypadat jako ona!“

„To samozřejmě můžeš, Rebeko, ale je to těžké kouzlo. Když ho vyčaruješ, budeš sice vypadat podle

svých představ, ale nebudeš moct už nikdy čarovat,“
řekla maminka a šla ke kamnům, aby zamíchala
lektvar.

„Opravdu takové kouzlo existuje?“ nadchla se Re-
beka.

„Rebeko, nebudeš pak moct čarovat,“ varovala
dcerku maminka. „K čemu ti bude takový zjev, když
budeš jako čarodějnice k ničemu?“

„Chci být krásná mami, pochop to. Cožpak nero-
zumíš tomu, jaký mám se svou ošklivostí problém?“

„A není spíš problém, že mladá zaječice nemůže
mít malé zajíčky a bez naší pomoci se jí to nepo-
daří? Že mladému kováři nedojí kravička mléko
a že luční víla má potrhaná křídla, a možná už nikdy
nebude létat, jestli jí nevymyslíme nějaké ozdravné
kouzlo?“

„Ale to jsou jejich problémy,“ vykřikla mladá čarodějka. „Ne moje. Chci vyřešit ten svůj, a proč bych neměla, když můžu?“

„Dobře, jak chceš, Rebeko,“ odpověděla maminka smutně. „O jedno tě ale ještě poprosím. Pojď se mnou dneska do lesa. Pomůžeš mi naposledy s čarováním.“

Rebeka už se nemohla dočkat, až se promění v krásnou princeznu, a tak mamince pomoc ráda přislíbila a vyšla s ní do lesa. První návštěvu měly u skřítka Pařízka. Z ničeho nic oslepl a nařikal proto, až srdce usedalo.

„Myslím, že tady pomoci nedokážeme,“ šeptla maminka truchlivě Rebece.

„Ale mami, co kdybychom na něj zkusily bystrozraké kouzlo?“

„Že mě to nenapadlo,“ zasmála se maminka a otočila se na Rebeku: „Uděláš to?“

Rebeka kývla, natáhla ruce proti slepému skřítkovi a začala odříkávat kouzlo.

„Já vidím!“ zakřičel po chvíli Pařízek a vrhl se Rebece do náruče. „Tys mě zachránila! Jsi ta nejlepší čarodějnice na světě!“

Rebeka se dívala na malého skřítka a cítila náramnou hrdost na to, že mu dokázala pomoci.

O chvíli později mladá čarodějka sklízela díky od luční víly, která kolem ní poletovala a vesele tře-

potala křídly. „Uzdravila jsi mi křídla. Jsou jako nová. Děkuji ti, milá čarodějko.“

„Není zač,“ usmála se Rebeka.

„Co bychom si bez tebe počali?“ zasmála se víla a odlétla pryč.

Když se večer Rebeka s maminkou vrátily do chaloupky na kuří nožce, maminka se na dcerku podívala a řekla: „Teď uděláme přípravu na to velké kouzlo proměny, pomůžu ti s ním.“

„Ba ne, mami,“ zadržela ji Rebeka a stydlivě sklopila hlavu. „Já už nechci. Zlatovláska je možná krásná, ale nevím, jestli by svedla opravit potrhaná křídla. Myslím, že radši budu vypadat takhle, než abych byla hezká, ale nic neuměla a nemohla nikomu pomáhat.“

Maminka dcerku objala. „Rebečko, vždyť ty jsi krásná! Všichni si to o tobě myslí. A víš proč?“

„To nevím,“ usmála se Rebeka.

„Protože krása vychází zevnitř,“ odpověděla maminka a ještě pevně si k sobě svou čarodějnickou dcerku přitiskla.

